

[Gillstrup]

ge formål. Derfor er der ikke noget mærkeligt i, at ministeren ikke kan finde de 25-30 mia. kr., vi meget gerne skulle bruge ekstra til folkepensionisterne, for man rutter i den grad med penge andre steder. Men det er udelukkende et spørgsmål om, hvorvidt man vil bruge pengene det ene sted eller det andet sted.

Men når vi ser på det forslag, vi har til behandling, er der jo ikke noget mærkeligt i, at ministeren gang på gang har sagt, at hun har mødt mange kommunalbestyrelsesmedlemmer, som synes, at det er et godt forslag. Ja, det er da højst sandsynligt, at primærkommunerne ville spare penge, hvis ministeren kunne få vedtaget sit forslag, men hvad der spares dér, kan meget vel blive givet mangefold ud i amtskommunerne eller af dem, der skal drive og finansiere plejehjem. For det bliver virkningen af, at man ikke giver rundhåndet hjemmehjælp og sørger for, at der er hjemmehjælpere nok i kommunen, bl.a. fra vores arbejdsløshedskø, som regeringen jo nu vil bringe op på over 300.000. Der skal være hjemmehjælpere nok til, at man ikke skal stramme visitationskravene, som ministeren truede med. Så kan vi holde langt flere ældre i langt længere tid i eget hjem, og så sparer vi alt i alt på de offentlige udgifter.

Derfor tror jeg ikke, det er nogen urealistisk vurdering, at ministerens lovforslag i virkeligheden er et forslag om forbrug af flere skatteydermidler. Men bevares, det er da rigtigt, at på den specielle kasse, som Kommunernes Landsforening repræsenterer, vil der blive sparet nogle penge ved at vedtage ministerens forslag.

Men vi sidder her og skal finde frem til økonomien for den samlede offentlige sektor, og så vejer det altså, rent bortset fra det økonomiske, særdeles tungt for os, at det for folk, der er kommet op i pensionsalderen, betyder enormt meget, at de kan få hjælp og bistand.

Vi ved udmærket, at man har de rige gamle, som ministeren talte om, der måske har nogle penge på en sparekassebog eller kunne tage en prioritet i deres ejendom osv. Men det gør de jo ikke, og det har simpelt hen ikke noget at gøre med økonomiske overvejelser. Nej, de gør det, at de siger: Så må vi hellere selv klare tingene derhjemme, når vi ellers skal betale så og så meget. For dem, der er opdraget i økonomien, som den var for 40-50 år siden, er det jo en formue at skulle betale 3 timers hjemmehjælp hver uge. Man kan sige, det er illusorisk, men sådan er si-

tuationen, og derfor gør vi en god gerning menneskeligt mod de pågældende, når de kan få vedvarende hjemmehjælp, som Folketinget vedtog enstemmigt i juni 1987.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Jeg tolkede ministerens svar sådan, at 100 mio. kr. for at løse samspilsproblemerne for pensionister, når det gælder hjemmehjælp, efter ministerens opfattelse heller ikke er særlig mange penge. Det er det jo heller ikke i forhold til udgifterne på folkepensionsområdet, så måske har ministeren et lille hjørne et eller andet sted dybest nede, der også positivt går ind for at afhjælpe samspilsproblemet på hjemmehjælpen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 219:

Forslag til lov om samfundssolidaritet hos de offentligt ansatte.

Af Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 9/3 89).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 12 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 222:

Forslag til lov om begrænsning af antallet af offentligt ansatte.

Af Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 16/3 89).

Lovforslagene sattes til forhandling.